

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 19. Quomodo ex Dei instructione magni fecerit obedientiam,
petiveritq[ue] à Nostro Sancto Patre Jgnatio facultatem, se obstringendi
voto obedientiæ præstandæ Confessario Societatis; quidque ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

loris: unus vestem habebat coloris carulei, cuius aspectu recreabatur anima; alter coloris viridis, qui adferebat ingens solatium; alius puniceus pretiosissimi; & alius violacei pulcherrimi. Fui adeo attonita, ut non possem ab illis avertere oculos, cogitans, utrum forte non essent aliquæ animæ parvulorum, quos assumpserit ad se DEUS in tenera eorum ætate. Tunc mihi dixit Noster Sanctus Pater

Ignatius: Non sunt; sed sancti Angeli, quos ego nunc primum à DEO tibi dari petivi, ut te custodiant; ac adjuvent, eò quòd modò careas Patre spirituali. Hoc audito fui repleta solatio; egique magnas gratias DEO, nostròque Patri, propter illam tantam gratiam, quæ mihi præstabitur. *Et forte ex eo tempore perdidit constantiam assistentia, quæ illi semper aderant prædicti quatuor Angeli.*

CAPUT XIX.

Quomodo ex DEI instructione magni fecerit Obsequentiam, petiveritque à Nostro Sancto Patre Ignatio facultatem, se obstringendi voto Obsequentiæ præstandæ Confessario Societatis, quidque ipsi quoad hoc evenit.

Venerabilis Marina de Escobar magni fecit Obsequentiam, quam exhibebat Confessarijs, à quibus regebatur, nec attentabat quidpiam agere contra illorum iudicium, sed neque, quòd à DEO iubebatur, facere vel dicere, audebat exequi, absque prævio Confessarij consensu: intelligebat enim hanc esse voluntatem DEI, ex cuius communicatione scivit, quòd, si existimaret à Christo Domino sibi dictum esse, ut adiret sacram Communionem, Confessarius autem diceret contrarium, sequendum sibi esset iudicium Confessarij. Et quidam Sanctus hanc ipsi ejus rei reddidit rationem: quòd prius subsit periculo illusionis, si ne Christus, qui id jubet? non autem posterius.

§. I.

Hoc, inquit ipsa, mihi declaravit Dominus, cum illum interrogarem: Mi Domine, ego persevero in eo proposito ac decreto, quòd Tua Majestas meæ indidit animæ, & est, quòd tanti faciam obsequentiam, quam me iussisti exhibere illi, quem mihi dedisti Magistrum ac Ducem, qui me doceat ac ducat per viam tuæ voluntatis, ut etiam si tuo illustrata lumine noverim absque ullo dubio quædam esse

tuæ conformia voluntati, propterea que illa facerem, possemque peragere cum magno solatio; nihilominus, si meus Confessarius mihi præciperet contrarium, subicerem meum intellectum & voluntatem ipsius iudicio ac voluntati; quia existimo, me tibi magis ita placituram, & sic me esse à te instructam: quæ est tua hac super sententia, mi Domine? Respondit mihi Divina Majestas: Mea sententia est, te optime procedere, neque mihi id displicet, quòd dicis: quando enim subjeceris tuum intellectum ac voluntatem illi, cui teneris obedire, & qui te debet docere, tibi præcipere, non habebit locum diabolus, ut te possit decipere falsitatibus, erisque hoc modo securior. Equum præterea est, ut hæc obsequentia exhibeatur ideo, quòd ego in mea Ecclesia reliquerim hunc ordinem, & hoc remedium ac solatium pro omnibus fidelibus, quo habeant Magistros ejusdem secum naturalis ac visibilis naturæ, ut possitis ipsos intelligere, ac vicissim intelligi ab illis: qui Magistri, si sequantur directionem Scripturæ sacræ, non errabunt; ac proinde quilibet potest esse securus, & acquiescere ipsorum iudicio in suis dubijs. Officium autem eiusmodi Magistrorum est, bene dispicere & expendere statum illorum, quos instruunt, quidque à me habeant & acceperint, atque hoc spectato ipsos diri-

dirigere: illos verò, quos intelligunt à me regi ac doceri, permittere, ut sequantur meam instructionem ac directionem. Post multos deinde annos, cum graviter ægrota- rem, dixi Domino, reticendane mihi essent, & non aperiendæ Confessario res extraordinariæ, quæ mihi eveniebant, nè me fatigarem, & occuparem Confessariũ, quandoquidem nihil haberent ambigui. Respondit mihi Dominus, id non fore bonum, ob quatuor causas. Prima est, quia sicut aurum purificatur in catino, & gemmarum valor cognoscitur, si probentur affricu, ita anima purificatur, exhibetque suum valorem, quando illam probat Minister DEI. Secunda, quia expedit ad vitandos errores, ut omnia eo ordine regantur, quem Divina Majestas designavit in sua Ecclesia, & in sua sacra Scriptura, ac Sanctis. Tertia, ut non occultentur, sed manifestentur ejus Ecclesiæ gratiæ, quas Divina Majestas præstat suis servis, & animabus puris, ut sic animentur fideles ad serviendum suo DEO, & ipse glorificetur in illis. Quarta, propter fructum & instructionem, quam ex ista communicatione capit pius, Sanctus, ac devotus Confessarius, nec non solatium spirituale & gaudium, quod anima cupiens se conformare voluntati sui DEI, indè potest habere.

§. II.

IN confirmationem hujus veritatis, cum meus Confessarius incidisset in morbũ, mihi que præcepisset, ut illi, cui interea confitebatur, non omnia dicerem, quæ mihi eveniebant, sed aliqua solùm, faceremque id prudenter, fui conquesta Domino, quòd non haberem, quo cum res meas conferrem; & respondit mihi Divina Majestas: Jam habes, qui supplet absentiam tui Confessarij, dic illi omnia, quæ tibi contingunt. Respondi verò statim: Non, Domine, hoc non, Domine. Quare verò? dixit Dominus: quia, ajebam ego, Confessarius mihi mandavit, ut illi non dicerem omnia, & debeo ipsi obedire. Tum subjecit Divina Majestas: Placuit mihi hoc responsum, quod ut à te audirem, dixi ti-

bi id quod audivisti: Ità fac: potes tamen bene illi quædam referre, quemadmodum tibi ab eo dictum est.

Alià vice, cum ferventer orarem pro præcipua quadam persona, quæ se commendaverat meis precibus, vidi venientes Sanctos duos Angelos, magnæ majestatis, quibus demandata erat cura unius ex Regijs Consiliarijs Aulæ, quæ tunc morabatur Vallisoleti, qui mihi dixerunt, cedere ad gloriam DEI, & esse ex bono ejus Consilij, ut illi personæ, pro qua orabam, conferretur ibi certum Officium, eò quòd pro illo præclaris esset prædita dotibus, utque id ipsum proponerem, atque ita collaborarem, quò mandaretur executioni. Retuli hoc prius meo Confessario, qui judicavit, non expedire, ut aperiatur aditus ad procuranda similia officia per revelationes, propter multas causas, quas, nè id fieret, habebat efficacissimas. Sancti Angeli institerunt denuò, certam me reddentes, non sequutura ea inconvenientia, quæ timebat Confessarius, qui nihilominus mihi dixit: se juxta regulas Christianas non posse assentiri, nisi DEUS declararet id sibi placere, eò quòd diversæ consueverint esse Angelorum Custodum sententiæ.

§. III.

ANimata hac Domini instructione, magno tenebatur desiderio nuncupandi votum obedientiæ præstandæ suo Confessario, qui tamen illi ea in re contradixit: siquidem Confessarij Societatis expressum habent regulam, quæ jubentur non admittere ejusmodi vota eorum, quibus peccata confitentibus præbent aures, præsertim seminarum, tum ob multas alias rationes, tum ut evitentur incommoda, quæ ista minimè necessaria subiectio posset adferre personis ignavis, ac habentibus timidam conscientiam; ipsa tamen non destitit à suo desiderio, imò perseveravit ultimè unum annum in petenda facultate à suo Confessario, emittendi sui voti, & rogando DEO, ut sibi id concederetur, quandoquidem hoc vellet facere, ad abnegandam suam propriam voluntatem, ac ad magis illi placendum, atque exhibendum aliquod hac in-

N

re obsequium. Cùm his desiderijs aliquando inter orandum elevavi, ait, oculos animæ, & vidi adesse Nostrum Sanctum Patrem Ignatium, sicut alias eram solita, qui mihi dixit, quasi ad me probandam: Quid tibi videtur de eo, quod petis? Itane vis, ut mei faciant, quod illis prohibui in mea regula? quomodo à tuo Confessario petis tibi permitti, ac dari facultatem, ut emitas votum ipsi obediendi? Ego propterea fui vehementer confusa, & respondi illi: Verè ego sancte Pater, nolo à meo Confessario fieri, quod tu ipsi prohibuisti, & reliquis Religiosis Societatis: sed quod vellem, est, si peragi potest annuentibus Superioribus, sine violatione Regulæ, ut, cum ego sim quodammodo filia Societatis, quamvis indigna, cùmque ipsa me educaverit suâ doctrinâ, & instructione, mihi præstaretur ista charitas, & hoc beneficium, quo admitterer ad ejus obedientiam. Tum mihi dixit Noster Sanctus Pater Ignatius: Unde, nec enim es ita domestica, sicut tibi esse videris; statimque disparuit, & ego magis mansi confusa, eò quod nescirem, dixissetne id ad me mortificandam, an ob alium finem: eram namque mihi conscia, quod amarem Societatem, sicut me ipsam, optaremque illi idem bonum, quod mihi. Cùm autem hærerem dubitans, quid mihi esset agendum, confugi ad DEUM, dicendo illi: Mi Domine, vultne Tua Majestas, ut me obstringam hoc voto? Responditque mihi Divina Majestas, ut convenirem Ignatium, & rem istam cum ipso transfigerem, esse enim ipsius negocium. Quo responso aliquantum fui afflicta, quod recorderer, me non fuisse à Sancto Patre Nostro Ignatio exauditam.

Advenit festum Sancti Bonaventuræ, cui sum plurimum addicta, atque ab eodè visitata, postquam cum eo de alijs rebus egissem, aperui illi hoc desiderium, quo tenebar, rogans ipsum humiliter, ut mihi gratificaretur, petendo à Sancto Patre, Ignatio facultatem, quâ ab eo habitâ emitterem illud votum. Sanctus Doctor mihi dixit, se id facturum, statimque ipsum vidi in spiritu loquentem in cælo cum Nostro

glorioso Patre, & allegantem illi quasdam rationes, propter quas non violaretur Regula, tametsi mihi concederetur licentia, quam petebam à glorioso Patre. Summè ipsi placebant illæ rationes, sed significabat id à se procrastinari, etiam ob aliam causam, quæ concerneret meum profectum, ut discerem esse patiens, evaderemque robustior.

Ego verò addo, causam, propter quam ipsi illa gratia à Sancto Patre negabatur, forte fuisse, quia habebat perspectam naturam istius famula DEI, que de se erat timida & scrupulosa, ac facile qualibet re turbabatur, quam illi Confessarius dicebat, de pertinentibus ad animam, adeò ut contremisceret, si qua in re DEO displiceret. Atque illis ipsis diebus incepit præter morem turbari, agendo cum suo Confessario, & semper cum ipsius alloquio recedebat turbatior, plena imaginationibus ac scrupulis, qua illam excruciant, et si ignoraret, unde talis anxietas oriretur: que sanè non erat idonea dispositio, ut se ejusmodi voto obstringeret. Tandem post istam tempestatem, cum facultate & benedictione Nostri Sancti Patris Ignatij emisit suum votum, non perpetuum, sed ad vitam presentis Confessarij, atque designat à materia obligationis, qua erat solius paupertatis, in qua nonangebatur scrupulis. Promittit, inquit, obedire meo Confessario, qui nunc est Pater Petrus de Leon; me nolle habere domum, nec vineam, neque censum, aut ullum bonum, quod vocant stabile, ex mea solummodo voluntate, ac judicio, sed ex voluntate ac judicio dicti Patris. Præterea me obligo, nè possim de dicto bono stabili, quod mihi DEUS dedit, vel daturus est, disponere, aut illo me expoliare absque ipsius voluntate & judicio: quòdque nolim inhabitare ullam domum, neque convivere cuicumque ex meo tantum beneplacito, sed ex beneplacito ejusdem Patris Petri de Leon. Hoc votum, Patre pro eo tempore Provinciali permittente, dictus Pater acceptavit: quo tamen vivo sancto, ego, qui ei successi, non consensi, ut illud renovaret, neque ut ageret de emissendis votis, propter supra dictas causas.